

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa so kóždu kobotu w Smolerjez katolickichczerńi w Budyschinje a je tam sa schtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

21. njedzela po swjatej Trojizy.

Cfes. 6, 10—17.

Wubudženje k wojowanju — so dyrbinj wutracž
w bėdženju — je tole słowo Pawołowe:

Zion, wudžerž tu!

1. Wudžerž, to je nusne;
2. Wudžerž, to je móžno.

1. Čžežke je bėdženje, kotrež ma so kšesćizijam bėdžicž, hdnž chze wón wotkřnjemy kónž dozpicž a swóju duschu wukřowacž. Wón ma so bėdžicž najprjedy i čžětom a i křwju. To je najwjetšce njesbože, so njespšecžel w naš křamych tcži. Wšchědnje hiba so hrěch a chze wón w křłowach a skutkach, duž dyrbi wón wšchědnje wojowacž, so sfludži woczi, wuschi, ruzy. A čžežke je to bėdženje, so mohł čžłowjek wustacž. Ale wjazy jich tu hišće je, i kotrymž ma wojowacž. Kaž wot nutškach, pschindže tež wabjenje wot wotkach; kaž wot naš křamych, tak tež wot druhich čžłowjekow. Kelto jich naš wabi a naš wróczo džerži wot njebjeskeho pučža! Kelto jich dwělowanje wu-šywa a žadosće wubudžuje! Haj, kamo móž so nałožili wot morjenja japoschtolow psches lěstotetki. Kač čžežke je wojowanje pschecžimo tajkim mozam! Ale woni so hišće hóršchi njespšecželjo (sht. 12). Wny mamy wojowacž i serschtami a móžnymi a i křnežimi křwěta, kotřiz w křwě-nej čžemnosći křneža, se slymi duchami pod njebjeskami. Njeh so mudri křmēja, je tola tak, kaž Pawoł praji: Niz jenož i jenotliwym hrěchami mamy wojowacž, ale

i křalestwom hrěcha. Tón, kiž ma wjele mozy, a lěbnosće, kiž wě čžežke wot Boha pšklane hodžiny wuwužicž, tón je, i kotrymž mamy po prawym wojowacž. A tole wojowanje je čžežke. Ale hacžrunje je čžežke, my dyrbinj wudžeržecž, kaž je to Pawoł, Luther čžinił.

Hdnž my džěcžo wužohnujemy, pschimołamy jemu: Wudžerž tu, džěcžo, wudžerž tu! A hdnž my pschi křmjer-nyym kóžu stejimy, hišće junkrócž rjeknjemy: Wudžerž tu, křesćizijano, wudžerž tu! Nasche žiwjenje je hacž do pšledka bėdženje, duž je nusne wudžeržecž.

2. Wudžerž, to je tež móžno, hewak tón Křjes njeby k temu napominał. Wón naš lěpje snaje, hacž my so křami a naš k ničomu njenapomina, shtož nam móžno njeje. A so je móžno, je so hušto dosč dopokasało. Shtó chze jich licžicž, kiž so dobyčerjo wostali, kiž so wutrali we wojowanju pschecžimo křwětej, kiž so njesku psches čžescž a hanibu, psches žane wadženje, ani psches jastwo a sčžepowzy pschewinyčž dali? Shtó jich licži, kiž so kaž Josef sly lósch a Hiob horjo pschewinyli, shtó licži te žony, kiž so pschecžimo křwójim mužam, poddanow, kiž so pschecžimo wyschnosći twjerdže stali a wšitko derje wuwjedli?

Kaž pak je jim to móžno bylo, tak je tež nam móžno. Wny móžemy wudžeržecž we wojowanju. Luther drje spěwa: Móž našcha dobyčž njemóže. Wějo čžłowka móž to njesamóže. Ale wona je druga móž. Na móž teho Křjesa pokasuje naš Pawoł: Najpšlesy, moji bratsija, pšhlyčže so w tym Křjesu a w tej mozy jeho křynosće (sht. 10). W tym Křjesu móžemy dobyčž. Wny mamy brón Božu. Čžert je

Mať wot spoczatka; ale wjetšcha je mŏz wěrnoscze. Wulka je mŏz hrěcha, wscho wona pózerje a skasy; ale wjetšcha je mŏz prawdoscze, kotruž Šhrystuŝ nam dawa. Wona je kaž kabat, wot kotrehož wschitko wotlětuje (scht. 14). Wulka je mŏz lěnoscze a strach wustacza; ale wjetšcha je mŏz mēra, kotruž ewangelijon dawa. Šchtŏž je tŏn woptať, tŏn je šo schkŏrnje wobuť, šo by bēžal pšche wschē hory a hłubiny (scht. 15). Wulka je mŏz teho, schtŏž cžert w naschej wutrobje sapala.

Raž žehliwe schipy šu myšle a žadoscze, kiž wŏn nutš mjeta. Ale wjetšcha je mŏz wěry, schlit žehliwe schipy sahascha (scht. 16). Wulka je mŏz cžertowskich šłowow; ale hišcze wjetšcha je mŏz Božeho šłowa. To je dobry mjecz, kiž wschitko rosbije. Wulka je mŏz šlych duchow; ale wjetšcha je mŏz Rnjeloma. Tu wŏn dawa, hdyž jeho prošymy. Duž wobrótny šo (scht. 14—17). Cžezko je wudžeržecž, ale mŏžno je nam. Duž

Wudžerž tu, Zion, wudžerž tu!

Šamjeń.

Dwojaka krašnosć.

(1. Pětr. 1, 22—25.)

Šłŏš (305): Šchtŏž mŏj Bŏh čže —.

Wšcha krašnosć cžłowšta šahinje,
Raž wschēdnje póšnjemy;
Pať wěcžnje Bŏh šam woštanje,
— To džeržecž twjerdže čžemy!
Duž žiwjenje Nječ šwjate je,
Kiž wjesč na šwěcže mamy,
Šo pózcžiwoscž A pošluchnosć
Tak widžecž pšchezo damy!

We bratrowskej džē luboscži
Mjes šobu wobšhadžemy,
Šso šadžeržmy po šprawnoscži,
Wšcho dobre šebi pšchjemy!
Wšchat wobnowiť, Šaj, porodžil
Še š noweho Duch Boži
Naš pšches šłowo, Šo š njebjju šo
Cžēr našcha nētko škoži.

To šymjo nješachodne je,
Kiž šłowo Bože rēka,
Duž žiwe wěcžnje woštanje,
Šdyž sachodnosć wscha cžēta;
Wšcho sachodne Tu cžēlo je,
A krašnosć jeho šhinje;
Raž šhwētko je, Kiž šahinje,
Šdyž cžas šo jejny minje.

Pať Bože šłowo woštanje
A nihdy nješahinje;
Bŏh živy do wěcžnoscže je,
Šdyž šemja š njebjjom šhinje! —
Šoh' šłowo je Nam žiwjenje
We přēdowanju šboža;
Tak žiwjenje A šbože je
Nam miłosć dala Boža.

Nječ krašnosć šhinje cžłowjecžna,
Nječ jako trawa šwjadnje,

Šdyž krašnosć nam šo dostala
Še, kotraž njerospadnje;
Bŏh žiwjenje Šsam našche je,
Kiž traje do wěcžnoscže! —
A šłowo je, Kiž potaže
Nam šchcžezku do šbŏžnoscže! —

U.

Po Božej podobnosći štworjenu budž džakowny!

(1. Pětr. 1, 22 ff.)

Cžłowjecžna krašnosć a nješachodnosć Božeho šłowa, cžělny a š nowa narodženy cžłowjet, šmjercž a žiwjenje — šo wu-šamknjetaj. Duž njech Bože šłowo cže wobnowja a wušwjecži, šo šmjercži wucželnywschi živy wěcžnje woštanješch! Štworjenu po Božej podobnosći šwoju nješachodnu krašnosć póšnaj a šachowaj! —

A. W cžasju Kostnicžanskeje žyrkwinskeje šhromadžšiny dwaj kardinalaj šo pšchejēdžowazaj paštyrja na polu hŏrko pšafazeho nadeńdžeshtaj. Šedyn š njeju bēšche luby, dobrocživy knjes a nje-mŏžesche nimo šrudneho, wboheho cžłowjeka jēchacž, šhiba šo by jeho š najmješcha potroschtowal. „Šchto cži je, šchto pšafasch!“ wŏn na njeho šawŏla. Paštyr pať šo šylšow woštajcž njemŏžesche ani tež prajicž nochžyšche, šchto jemu je. Duž kardinal hłuboko-hnuty jeho dale bŏle nucžesche, šo by jemu tola šamyšl šwojeho cžezkeho hŏrja wošjewiť! Na to paštyr džesche: „Tehodla pšafam, dokelž nješšym hišcže ženje tak prawje š wutrobu dopŏšnal a Bohu šhwalbu a džal ša to dawať, kaž budžich dyrbjal, šo mje je cžłowjeka, šwoju podobnosć, ščiniť a niž tak wohidne štworjenje, kaž tole šrodawiško tudny. Š tymile šłowami wŏn na šrodawu pošafowasche, kotraž šo cžezko a šadžawje po pucžu dale wlecžesche. — To temu kardinalaj kaž na wobemaj šokomaj wŏtry mjecz pšches wutrobu pšchēńdže. Pšchewšaty wot tuteje šwjateje šhutnoscže šo wŏn še šwojeho mula š šemi šwjese a dyrbjesche šo na njeho šasbēhnyčž dacž. „Š Šawšchtnje!“ — wŏn šawŏla, „šw wěrnŏ rēčal: „Njemucženi ludžo poštanjšochi mēšto naš njebjēša wobšhdnu, my pať še wschēm šwojim šhumšchtom a wucženoscžu powŏlnje po pucžu knicžomnoscže a hrěcha šhodžimy!“ —

B. Njedawno wo štwŏrniťu powjedacž šlyšchach, kotruž bē žyke lēto dolho krašny wobras šnamjenjal. Šŏnle wobras bu potom njenadžuizny pšches njepšchecželšku ruku rošdrapany. Wuštrŏžany bēšche štwŏrniť do šwojeje štwy štwyšochi šwoju šhubjenu prózu želil, šaj, žyke mēšto a wschitžny štwŏrnišny towaršchnižny tule hrošnosć š najšprawnišchim džēlbranjom wobžarowachu. — Šchto mēnišch, wěcžny mišchtr njedyrbjal šo rudžicž, hdyž je jeho podobnosć wohidžena a jeho mišchterski škutk šhubjeny, a jeho njebjeske mēšto a jandželšta šyla dyrbjala bjes džēlbranja woštacž? Mŏže šchto hłubje hnujazy byčž, hacž tale želnosć Boža wo hrēšchnika, hdyž je wscho na cžłowjeka wažil? A my! Šdyž rošlacži w hnadnym cžasju še Šhrystuŝej cžēkamy, čže Bŏh šo nad nami šmilicž; nješacžuwamy-li pať žaneho želenja, ale woštanjemy-li w myšlach a pomyšlenjach šwojeje wutrobny, kiž šle šu wot našcheje mlodoscže, dha dyrbi Bŏh šo šacž, šo je naš štworil, wumohł, nam přēdowal a prózu na naš nałožal. — Ale tak šo ma: Bŏh wjetšchny w njebjēšach rodži we šwojej wutrobje wjele bŏle wo naš, hacž my wo šo šamych, šabywschi — wo njeho rodžimy. —

—n.

Wodawajće swojim njepscheczalam!

Jedyn mišionar bu po dlějšchim dźěle se swojeje stazije wotwołany. Wón hišćeje ras tych se swojim skutkowanjom ja Anješa Jesufa dobytych t dźeleńskej Božej služby shromadzi. Po předowanju mějesche so shromadna swjatocžność Božeho wotkasanja; po jendźelskim waschnju spowjedni ludžo w polkole wokoło Božeho wotkarsja klecžachu, so bychu swjaty sakrament dostali. Sako so přeni rjad t poklajnjenju hotowasche, jedyn muž mjes nimi nejabyz postaže, dźěsche pšes bohacze napjelnjenu zyrkej na swoje městno wróczo a so tam pochydnj. Wudźelowanje swjateho sakramenta so po swuczenym waschnju wotměwasche a hišćeje přjedy, hacž bu wono skónčene, mišionar pytnj, so běsche tónsamny muž t wobdźelenju na swjatym skutku sažo pšchistupit. Sako bě swjatocžność nimo, mišionar tehole muža t bebi sawolacž da a so jeho sa pšchicžinu tajteho nadpadowazeho sadžerženja praschjesche. Na to wón sledowaze wotmolwjenje dosta:

„Pšched někotrymi lětami běch ja se swojim nanom mjes šymy njepscheczalemi; tón jedyn t nich pšched mojimaj woczomaj mojeho nana sabi a jeho krej pijesche. Sa dyrbyach temu pšchihladowacž, wuczeknych njepscheczalam, pšchibahach pač we swojej wutrobje, so budu so na mordarju sa tónle skutk krowawnje wjeczicž. Děta so minychu; ja jeho pšchi wšchem pytanju njenamakach, so mohl swoje wjeczenje wufonjecž. Sako pšched wotkarsjom klecžachmy, moje woko na teho muža padže, kotryž porno mi klecžesche, a toho widžach? Mordarja swojeho nana! To mje se satrašnej mozu saja; ja njemóžach porno njemu wostacž a dźěch na swoje městno wróczo. Sako tam sedžach, běsche mi, kaž by so wokoło mje jasně, kaž bych do njebja hladał a hlób klychal, kiž dźesche: „Na tym kóždy pšnaje, so wy moji pšhli seže, hdyž luboscž mjes sobu macže.“ Sa běch hluboko sajaty, a druhi wobras, wobras kšchizowaneho, stejesche pšched mojej duschu. Tamne swjate słowa so mi do wutrobny čyščezachu: „Wótče, wodaj jim; pšchetož woni njewjedža, sčto čzinja.“ Tehdy mje Wy widžescheže so t wotkarsjej wrócžicž.“

Sczerpliwoscž.

Jedyn duchowny ras tole pomjedasche: Sako mlody muž běch t pomocnym předarjom we wjetšchim měsčje. Runjež běch stromy a mje žana staroscž wo luby wšchědnj khlěb njeczšchězšesche, ležesche tola husto hluboka srudoba na mojej duschi. Sa njemóžach so swojeho powołanja a dźela wješelicž; nicžo nochyžesche so mi prawje poradžicž, sčtož pšchedewšach; tyšchny a bjesradostny so mi pšchichod šdasche. Jedyn džen wošebje pokymurjenny wotucžich. Duž buch t jenej khorej wólany. Sa namakach starschu žonu, w khudobnej stwicžy na čyštm lehwje ležazu, kotrež stawy bychu sežehnjene pšes dolholětnu wicž. Po někotrych dźělberjazych praschenjach w nastupanju jejneje khorošče, na kotrež wona t krotka wotmolwi, pohlada wona se swojimaj woczomaj pšcheczelnimje na mnje a so mje woprascha: „Anjes duchowny, je Wam něsčto?“

Sa njewěm, běsche to tón dźělberjazy hlób, w kotrymž wona to rjekny, abo běschtej to jejnej wocži, kotrež mje na moju macžerku, njedawno jemrjetu, dopomnichu, ja t tej lubej starušchzy tajte dowerjenje sapschijach, so jej swoju žyłu wutrobu wušypach, jej wšchu swoju njecžerpliwoscž, wšchu swoju bjestrošchtnoscž wustoržich. Sako běch skónčit, so wona jeno woprascha: „Kak stary drje seže, knjes předarjo?“

Džiwajzy so, wotmolwich: Dženša šym 26. lěto dozpił.

„A pola mje“, khora na to rjekny, je dženša runje 26 lět, so na swojim bolostnym lehwje ležu.“

Wój wobaj mjelczachmoj; ja stažech a dźělach so t wutrobnym kłóčenjom ruki, hluboko sahanibjenny.

F.

Boži sud.

Podaw t lěta 1824.

Žita so bytu. Sa dźebacž njedžel njeje niž kapla deschčika kapla. Sslónzo je čerwjene šhadžalo, je palilo, smudžilo t horzymi pruhami a je so palate khowalo. Luže so dawno wšchě buche a rěki a rěčki so mješesche. Wšcha selina wožoltnjene łopjena powjescha, a hdžež stupišch, so čzi trawa pod nohomaj drjebi kaž kuschenny wrjób. Skót t lacžnosčzu jachli a koreži a sa wjele dnjom njeje nihdže žana žaba wjazy rječtala.

Se popoldnju w tšjoch hodžinach. Pšchezo bóle slónzo t pruhami kala kaž se žehliwym kłokami. Žnježy bebi běžaty pót njemóža dotrěčž a dadža jemu běžecž. Woda je w karanach čzopla a njehacž lacžnosčzi. Gladaj wokoło so! Nihdže ani mrócžalku njewidžišch. Njebjo njeje módre, ně, sčere a na — běl. — Šowrijaty wětr je dvě njedželi wot ranja stał a nětk je so lehnył a wušnył, so so tež najcejšesche stwjelcžto njehibnje. Haj, wošyza na šuchim brjošy t liščicžkom njetschafe. Džyna a pólna džiwina studnicžki podarmo pyta a khlóbka hladaze ptacžki so sacžku. W horach a polach dymjenja žiwizy powětr napjelnjuja a sastajaja nimale dych. Tež w domach a na polach njemóža ludžo a skót skoro wjazy dychacž. Muchi pytaju t lacžnosčzu krej a kalaju šuromje t wótrymi pyškami ludži a skót. Tak tola njemóže dolho wjazy wostacž.

Na prošchnej drósy lacžny kót powjebnywšchi hlomy wošyčžt pomalu čehnje, a běly proch so jemu wokoło nohow šbcha a wala a we wošomnyh kolešach hraje. W přědku muž sedži sandželiwšchi wocži, kšhud a woteschku w prawej ruzy a t lewej na wós šlehjenny hlomu podeprěwawšchi. Š boka woša čzelaza hloma won wišy. Wbohe šwjafane čzelo so druhdy we wošyčžtu pšchewali a rosdajšchi huby dolhi jashk wušywa, tak je jemu horzo. Sa wošom jachlo wlecže so poš, wulki a tucžny. Š teho widžimy, so je wošomny knjes rěšnik, kiž je po čzelata byl. Wón druhdy pohladnje a hnydom sažo wocži sanuje. Šiwo a palenz staj jemu do hlomy stupikoj, a wón je tak pjany, so by t woša padnył, by-li kót jenož troščku bóle sacžahnył.

Duž so na brjósčku stwjelcžka hibnu a potom so we łopjenach šaschrótuje. Wěšicžatko je podumylo. A wono sažo podumy a sažo duny. Šod njebjom wišata šucha kurjawa so roščzahuje. Wšesche hole so čzorna mrócžalka počaže a wěšicžt proch šbcha a žnježy bebi t woblicža pót šetřejo šteja a t wjecžoru pošajaja.

Rěšnik to nicžo njepytne. Šón počnje wušchi nastajowacž a šam wot so khwatajšcho stupacž. Roščzata mrócžalka šnabhywa mrócžel čzorna kaž nóz. — Roščzaty wěšicžt šnabhywa lecžaty wětr. Žnježy směja so skoro domoj a prošchěškej holcžizy běžitej škof, hacž so proch sa nimaj wala. — Mrócžel bywa mrócželško a wětr bywa wichor. Šopjena kšapotaja a pót je so nastrožal a lóžo so dycha. Přjedy wichor trubjalši kura a procha wjerčesche; nětk trubjele wjerčzi a wala a šorka a honi kaž tołšte a wšhoke wěže. Wostajšchi wšcheho maju so ludžo khwatajzy t polow.

Rěšnik trochu t bebi pšchidže a t wjerčzatej hlomu so roščhladujo šchwitnje do šprózneho konja, so kšelpajo kłška. A wichor ludžom pjeršchčž do woczow mjeta a w šchtomjazych wjeršchach šchumi a mrócželška počnu so hibacž a čzahnyčž a ptacžki so pod kčki khowaja a roščžifšane žitne hromadki lětaju a štejaze žita so t semi smahuja a šedrieny šad so po semi kula. Sslónzo so sačzmi a t ranju džen a t wjecžoru nóz na njebju šteji a skót rži a mrócželška wišaju huste kaž hromadu štwarjene hory, pšchikrywšchi slónzo, a blyšk pšcheleczi jich čzmu kaž traschny wohnjomny had. Daloto šady so šahrma. Dolho so tam hrimotny bobot šlabšcho a šylnišcho pšchemjetuje.

Pjany rěšnik šakšakrowa a počza do konja rubacž. Wón mějesche hišćeje wulku šahu hacž domoj. Šón jemu doščž njecžerjesche a duž na njeho rošhněwany rěšnik so kšemjesche a klišesche,

jo bē hrošno. — Sašo woheń pod mróčželemi tšepetajo pšheleczi a hnydom ja nim šo žalóšnje sawrješny, tak šo wrješnja hłóš wšchě stawy pšheńdže a dale šo walachu hrimotne bobotanja po šchěrolich njebjěšach.

A rěšnik njesašta satliwacz. Blisko bē k domej, a hórje jemu šte rěcže se rta létachu. Wón bē kaž wrótny wot hněwa a pianosče. — Njemjedro šhwilcziczkú wosašta s hrimotom mjetacz a cžežke a wulke trjepjele deschča padachu do procha. Pšhezo huščizicho padachu třepry a šylny deschcz pocža šo lecž. To rěšnika k nowemu selenju sbudži. — Sašo blyškot woczki pošlepi a hnydom šaržachu njebjěša s hrimotom trachneho hrimanja. Prastaty deschcz šo lijesche a móž wujateho wětra šchjwjesche šchtomikam wjerchi kaž prudla a na šchiz šyčžachu blyški. Rěšnik pať wótsišcho šakrowasche.

* * *

Domach ja blidom rěšnikowej džěczatzy štyknywšchi rucžžy pšchi tšepjetatej macžeri šedžeschej, placžo pšhes wofno hladajo. Na blidže ležachu špěwarske woczinjene a macž s nich nutrnje špěwasche:

„My, Božo, šašlužili šmy
S tak jara wjele hrěchami,
So šurowje naš moril by,
My nješšmy tebi pošlušni;
Dha wšchaf šmy twoje džěczatka
A twojej' pastwy womežiczi,
Tvoj lud, kiž hrěchi woplaka,
Šso twojej hnadže poruczi.“

A létate blyški ju mylachu a džěczi wótsišcho plakašchej a wona tež wótsišcho s tšepjetom špěwasche:

„My njewěmy šo potajicž,
Šdy byšmy pšheběželi šwět,
Ach, hđže dha chžyli wbošy hieč?
Wšcho štworjenje rži jara nět'.
My twoju hnadu pytamy,
Kiž kóžde ranje nowa je,
Šu jeno šebi žadamy,
Kiž se wšchej' nušy wumože.“

Wonka a nutška bē štykno. Rěšnikowy štróžliwy kón šo šplóšchi, hačž wosyčž šwórczi a šmorežo cžetny. Rěšnik bē s wosa na kamjeń šlecžil a šebi nohu šlemiť. Rejo tam leži a njemóže štanžč. Krej šo jemu lije a Woša tam hani. Pobožna žona pať domach špěwa:

„My wołamy w tym hubjenštwi
Pšhes twojoh' šyna Šhryštuka
Šso k twojej Božej krašnosčzi,
Ach, pšheschonuj naš jeho dla;
O Wótcže wšheje šmilnosče!
Naš po šašlužbje nješhoštaj,
My pošnajemy hrěchi wšchě,
Šam šwoju hnadu pošajaj.“

Pošlednje šlowežko hjebē hiščeže se rta, dha pšhes šatschašowaty hrimot šlyšchachu cžerjateho šonja na hašy po kamjenjach s pódšowami rubacz a do dwora pšchihnacž.

„Mój Šesujo!“ wona šaššifny a wostajšchi knihow a džěščow do dwora štoczi. Njemjedro pocža šwoje šlobjenja šmėrowacz a deschčowome šliwki pocžachu šlabnyčž. — W dworje ležesche jich kón. Wón bē s hłowu wo murju prašnyť a duž bē šo šarasyť. Nicžo njebē wo wosu a gratu widžecž, hačž waha ja jedyn poštrónť wišasche.

„Mój Šesujo, hđže dha je mój muž?“ tak wona štyšnje

wołajo po dworje bēha a pšhed dworom. Ale nicšto ju nješlyšchi a nicžo wona njewohlada. Njemjedro pať pšhezo dale cžehnjesche. (Pšchichodnje ššoncženje.)

P i š t y.

III.

Luby wujo!

Njemóžnje je mje šwješeliťo, šo šy wo naju listowanju s Waschim knjesom wučerjom porěczal, a šo je wón šwoje špodobanje nad nim wuprajil. Wučer ma džě šašady woczehnjena studowacz, wón šo wšchědnje s nimi šabjera a ma wo wěžy našonjenje a roššud. Šad bych tehodla wunoschť Waju rošmótny wo dališchich listach šhonil.

„Woczehnjene“, tak je prajil, „je jara cžežke wumještwo abo šhumschť.“ Šrawje ma, wujo! Šlam ja to, šo je mješe wšchěmi wumještwwami ruuje najcžežšche. Šastupiwšchi wóndy pola cžašnikarja widžach, s fajlej próžu a wustojnosčžu cžašnik šestajuje. To je tež wumještwe džělo, pomyšlich, kiž kóždy njedokonja, ale mjes nim a woczehnjennom je šhětry rošdžěl. Cžašnikar móže pšchi šwojim džěle wšchitko pšchewidžicž a wulicžicž, pšhed woczehnjennom wučžomž kaž hudancžto šteji, pšchetož do jeho šnutsšowneho pšhes žanu šchleńžu njewidži. W cžašniku šo hodži kóžde hibanje na wotmėrjenny cžaš a na wěštu štronu naprawicž, hibanje ducha pať šo njeda wobmješowacz. Cžašnikar šmē wostajiwšchi džělo woteńcž, wono na njeho cžaka, ale wučžomžowa duchowna pšchiroda šo tež bjes woczehnjennomje pšchitomosče a wole pšcheměnja. Ššnadna wobdarjenosčž, cžělna šlabosčž, šamšna a zuša wola, cžaš, mēštno a tyšaz druhich wěžow maju wliw na woczehnjene, na poradženje cžašnika jeno mišchtr šam. Žaneho cžašnikarja tež hiščeže nješlyšchach na njeporadženny cžašnik plakačž, ale njeporadženeho cžłowjeka dla šym, luby wujo, hižom widžal rěfi šyšow šo ronicž. Wěšch, šo šo šamo našchemu Šbóžnikowej wšchitzny wučžomizny jenaf pobožni woczahnyčž njedachu. Tehodla drje nam jedyn s nich radži, šo by šo kóždy nješwažil s wučerjom byčž.

Budž w božemje, wujo!

Tvoj

. . . ů.

Wšhelake s bliska a s daloka.

— Šaška šynoda je šo šańdženu wutoru rošeschla. Dženša podawamy rošsprawu wo namjecže pšchepuzow a šabritškich wobšedžerjom, šo byšchaj šo šwjedžen tšjoch kralow kaž tež přeni pošutny džěń šbėhnyťaj. Pošledni džěl namjeta, 1. pošutny džěń nastupazy, je šo šacžišnyť. Ale hdyž šo nadžijachmy, šo budže šynoda tež kručže ša šdžerjenje šwjedženja tšjoch kralow wustupicž, šo tale nadžija dopjelnila njeje. W komišiji, kotraž mējesche najprjedy wo tej naležnosčzi jednacž, šedžachu 3 knjesojoj s Šipsta a 3 knjesojoj s Draždžan, kotšiz našche wobšenosče a ludowe šmyšlenje w dalokim kraju s našonjenja nješnaja a šnacž njemóža. Duž šo wot komišije namjet štaji, šo by šo šwjedžen tšjoch kralow jako tajki šbėhnyť a šo wón pšchichodnu njedželu t. j. nětčizichu 1. njedželu po tšjoch kralach šobu šwječzil. Wono pať šo w šynodže móžne hłowy šlyšchecž dachu, kotrež pšhečžitwo tutemu namjetej komišije kručže rěczachu a ša šdžerjenje našcheho nam tak lubeho šwjedženja tšjoch kralow wustupowachu. Šdyž šo tež njeje šynoda ša šdžerjenje teho šwjedženja wuprajila, je šo tola dozpilo, šo je šo namjet komišije šacžišnyť a šynoda šo ša to wuprajila, šo wona žaneje interešny na šhubjenju šwjedženja tšjoch kralow nima a šo dalsche šwětnej wšchnosčzi pšchewostaji, hdyž čže ta nēhđže dowolicž, šo by šo na tym dnju džělacz šmēlo.